

Staking van juni-juli 2018 (04-07-2018)

Er is op de stakingsdagen zéér weinig personeel aanwezig in de Brugse gevangenis, hetgeen resulteert in een voortdurend verblijf op cel voor alle gedetineerden. Slechts weinige keren kon voor iedereen een wandeling doorgaan, die weliswaar korter was dan op gewone dagen. Ook in het voorbije weekend (30/6 – 1/7) was er verre van een volledige personeelsbezetting, maar voor het eerst sinds het begin van de staking ging zaterdag bezoek door.

Tijdens de stakingen zijn de leefomstandigheden van de bewoners echt zeer ontoereikend. Voor de concrete schrijnende situatie in de Brugse gevangenis verwijzen wij naar onderstaand artikel uit Het Nieuwsblad van eind juni.

Artikel uit Het Nieuwsblad (CEDRIC LAGAST EN PIETER HUYBERECHTS)

Gevangenisdirecteur klaagt schrijnende toestanden aan tijdens staking

“Zelfs kinderen zitten al dagen binnen in dezelfde kleine cel”

De cipiersstaking die nu al negen dagen aansleept, leidt tot schrijnende toestanden in de gevangnissen. Dat blijkt uit een brief van directeur Serge Rooman, die door vrijwel alle Belgische gevangenisdirecteurs gesteund wordt. “Het zijn beelden die op mijn netvlies gebrand staan: vrouwen die al drie dagen op bed liggen, amper wakker te krijgen en geen zin om op te staan. Kinderen die dagenlang in dezelfde kleine cel worden opgesloten. Wie kan dit verdedigen?”

CEDRIC LAGAST EN PIETER HUYBERECHTS

“Mijn verhaal is kort en ontluisterend. Het overkwam me, en heeft me diep en pijnlijk geraakt”, zo begint de brief van Serge Rooman. Hij was jarenlang directeur in de gevangnissen van Merksplas en Hoogstraten, en is nu het hoofd van het opleidingscentrum voor penitentiaire beampten in Merksplas. Afgelopen vrijdag bezocht hij de Brugse gevangenis voor een vergadering. “Het inrichtingshoofd deed zelf de gevangenispoort open. We zagen meteen dat de personeelsbezetting problematisch was. We hebben het overleg geannuleerd, en we hebben aangeboden om te helpen.”

Zoals in de meeste Belgische gevangenissen wordt in Brugge al een hele week gestaakt. Het overleg tussen de vakbonden en Justitieminister Koen Geens (CD&V) draaide gisteren op niets uit (zie kader). En dus waren in Brugge maar 20 cipiers aan de slag, terwijl dat er normaal 89 zijn.

“’s Middags hebben we geholpen om het eten op de vrouwenafdeling te bedelen”, schrijft Rooman. “Hun fysieke en psychische toestand sprak boekdelen. De aanblik staat op mijn netvlies gebrand: vrouwen die al drie dagen in hun bed lagen, met afgesloten ramen. Sommige waren amper wakker te krijgen. Ze hadden geen zin meer om te eten, of om uit bed te komen. Ze sloten zich psychologisch helemaal af.”

“Sommige vrouwen vroegen me wanhopig wanneer ze eindelijk eens de buitenlucht zouden zien”

SERGE ROOMAN, DIRECTEUR

“Sommige vrouwen vroegen me wanhopig wanneer ze eindelijk eens de buitenlucht zouden zien, wanneer ze nieuwe onderbroeken kregen, en wanneer ze met hun kinderen mochten bellen. Een vrouw had er drie. Hoe het nu zat met haar rechtszaak die vandaag voorkwam, maar waar ze niet bij kon zijn? Ondertussen gooide men afval uit de ramen, omdat de stank na drie dagen op de warme cel niet te houden was.”

Warm, maar niet douchen

“De staking is zeer ingrijpend voor de gedetineerden”, reageert Kathleen Van de Vijver, woordvoester van het Gevangeniswezen. “De meesten zijn al zeven dagen, sinds het begin van de staking, niet uit hun cel geweest. De wandeling, het bezoek, het werk, telefoneren of de ontspanning: dit kan allemaal niet doorgaan. Beeld u in: als 400 mensen moeten douchen, moet iemand 400 keer dezelfde deur open en dicht doen.”

Ondanks de warmte kunnen gedetineerden dus niet alle dagen douchen. “Doordat de werkhuizen dicht zijn, hebben sommige mensen geen inkomsten meer. Vooral het uitblijven van bezoek heeft een grote impact. Veel gedetineerden hebben familie die net nu voor één maand naar hun moederland terugkeren. Dat betekent dat ze geen afscheid kunnen nemen.”

“Tot mijn verbazing gelden deze omstandigheden ook voor gedetineerde moeders met kinderen”, schrijft Rooman. “De kleine kinderen zitten al deze dagen mee op cel. De moeders proberen de tijd te doden met kinderbadjes te geven. Ze proberen zoveel mogelijk de negatieve aspecten van de staking weg te spelen met hun oogappels. Hoe is het ooit

zover kunnen komen? Geen bezoek van grootouders of papa's, geen buitenlucht. Niet even buiten die éne kamer kunnen kruipen of stappen."

In de Brugse gevangenis zitten 580 mannen, 104 vrouwen en 8 kleine kinderen. "De aanwezige personeelsleden doen werkelijk alles om de minimale humaniteit te behouden", schrijft Rooman. "Dat ze de moed niet laten zakken mag een voorbeeld zijn. Maar het is dweilen met de kraan open."

Gelukkig is er voetbal

Andere gevangenisdirecteurs bevestigden gisteren dat de situaties uit de brief ook in hun gevangenissen schering en inslag zijn. "Zij die willen werken, lopen zich de voeten vanonder het lijf."

"Gelukkig blijven de gedetineerden rustig en beleefd. Ze hebben respect voor de mensen die wél werken", zegt Van de Vijver. "We hebben één geluk: dat het WK voetbal is. Dat zorgt voor afleiding."

"Wie kan en wil dit verdedigen?", zo besluit Rooman zijn brief.

Vrijwel alle directeurs ondersteunen de brief van Rooman. "Bij alle directeurs leeft de hoop dat Justitieminister Geens volhardt", zo liet één directeur gisteren weten. De directeurs steunen al langer de minimale dienst. "We hopen al lang dat hij dit eindelijk erdoor kan duwen. Zodat we nooit meer dit soort stakingen moeten meemaken."